

<http://www.reflex.cz/clanek/komentare/86722/vladimir-pikora-zastrel-sveho-belocha-bili-obyvatele-afriky-se-stavaji-lovnou-zveri.html>

[Komentáře](#)

Vladimír Pikora: Zastřel svého bělocha. Bílí obyvatelé Afriky se stávají lovnou zvěří

Vladimír Pikora 26. dubna 2018 • 13:55

Minulý týden jsem se vrátil z Afriky. Ten kontinent má jednu zvláštní vlastnost: Po jeho návštěvě začnete mnohem víc hledět na mnohé věci z globálního nadhledu a zcela jinak než z pohledu evropského. Zatímco v Evropě řešíme strach z „holandských“ turistů, Afrika řeší strach bělochů z černochů.

🔍🔍🔍🔍🔍🔍 V Zambii, kde jsem byl, až na jednu výjimku všichni běloši, které jsem potkal, byli lidé, kteří utekli z Jihoafrické republiky. Bojí se tam žít. Z Jihoafrické republiky začal svého druhu exodus.

Poslední statistika říká, že být farmářem je v JAR nejnebezpečnějším povoláním. Farmář tu má dvakrát vyšší pravděpodobnost úmrtí v práci než policista. Každých pět dní je v průměru zabit jeden bílý farmář. To by znamenalo, že za rok jich letos zahyne 72. Jenže může to být i horší. V roce 2016 jich bylo zastřeleno hned 82. Běloši se stali štvanou zvěří.

Časopis Newsweek přitom otevřeně píše, že policie nad tím přivírá oči. Z očí do očí mi lidé řekli, že to je ještě horší, než Newsweek píše, a tlak na bělochy je vlastně nepřímo podporován i jihoafrickými politiky.

Zajímavé je, že napadání farem není spojeno jen s loupežemi. Je hlavně spojeno s ohromnou brutalitou. Farmáři obvykle nejsou „jen“ zastřeleni. Mnozí jsou předtím dlouze mučeni neslýchaným způsobem, jako je napichování na hák, vláčení za autem a podobně.

Bílí uprchlíci z Jihoafrické republiky jsou přesvědčeni, že to je dáno propastnými ekonomickými rozdíly mezi lidmi. Tyhle propastné rozdíly je ovšem možné vidět po celé Africe. Část farmy, kde žijí běloši, vypadá tak, jak běžnou farmu známe u nás. Za plotem, kde žijí černošští zaměstnanci, je však skoro středověk. Ale pořád pro tyto své zaměstnance a jejich děti většinou farmář zajistí ze svého alespoň školu. Ovšem ve vesnicích dál od farmy na mnoha místech snad musíme jít pro srovnání ještě dál do evropské historie. Rozdíly v majetku, v hygieně a ve vzdělání jsou obrovské.

Ovšem tyhle rozdíly v Jihoafrické republice dospěly do stádia, kdy začaly přerůstat v otevřené násilí. Někteří jihoafričtí politici jsou z našeho pohledu jednoznačně rasističtí: Otevřeně v médiích vyzývají bělochy, ať se zvednou, nechají klíčky od zapalování ve svých traktorech a táhnou do Austrálie.

Australský ministr vnitra Peter Dutton proto už také navrhl udělit bílým Jihoafričanům statut uprchlíka s tím, že potřebují pomoc od civilizované země. Netrvalo ale dlouho a následně začali australští politici zase dávat od problému ruce pryč. Jihoafrická republika se totiž diplomatickou cestou ohradila. Ozval se i Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Podle Indrika Ratwatte, pod nějž spadá v úřadu Asie a Oceánie, by Austrálie neměla přijímat bílé Jihoafričany, kteří to prý nepotřebují, ale lidi z ostrova Nauru, kde na 21 km čtverečních žije 13 tisíc lidí. Tím pokusy o udělení statutu uprchlíka bílým africkým farmářům skončily.

Už jsem zaznamenal myšlenku některých Čechů, že by ČR v rámci evropských kvót na imigranty mohla jednou místo Syřanů přijímat právě tyto Jihoafričany. Vzhledem k tomu, jak dopadla Austrálie a jak protestovalo OSN, je to ovšem asi dost naivní: Pochybuji, že by EU byla k Jihoafričanům vstřícnější než Austrálie.

Jenomže tenhle problém opravdu není malý. Násilí totiž stále eskaluje. Podporuje ho fakt, že se začalo mluvit o tom, že veškerá půda jihoafrických bělochů bude vyvlastněna bez jakékoli náhrady. Bílí farmáři tvrdí, že tato diskuse otevřela stavidla a v podstatě motivovala k dalším útokům. Mnozí černoši si začali myslet, že farmy už dnes farmářům nepatří.

Ve skutečnosti zatím nic tak daleko ještě není, ale bude. Zatím bylo jen rozhodnuto, že k 30. srpnu bude v Jihoafrické republice připravena nová ústava, která vyvlastnění bez náhrady umožní. Strany, které na změnu tlačí, mají dohromady 68 % křesel a stačí jim 67 %. O tom, že bude půda vyvlastněna, tedy není třeba pochybovat. Politici říkají, že musí napravit hříchy kolonialismu, a jejich voliči to vítají.

Dnes totiž běloši v JAR vlastní 72 % půdy a 95 % veškerého majetku je v rukách pouhých 10 % populace. To je pochopitelně traskavá směs. Stejný populismus, jaký vidíme v Evropě, vidíme i v Africe, akorát že na mínus první. 90 % populace si myslí, že jim reforma – jak krádeži majetku farmářů říkají – pomůže.

Afrika aktuálně zažívá to, co jsme si my v Evropě už užili dávno. Na podobném principu byli vyhnáni Němci ze Sudet a ještě před nimi za vlády prezidenta Masaryka byla půda ukradena bez náhrady velkostatkářům. Také se tomu říkalo pozemková reforma. Tak jako se v Africe

kolektivní vina a rasismus legalizují hesly o „nápravě kolonialismu“, tak také u nás byla pozemková reforma za první republiky považována většinovou populací za správnou.

Nikdy to ovšem nemělo takový rozsah jako v Africe. V Africe tažení proti farmářům nebude mít jen rasový a národnostní dopad, ale i ekonomický. Farmáři si mi jeden za druhým stěžovali, jak už nyní nemohou fungovat. Trh zemědělské půdy se totiž zhroutil. Nikdo ji nekoupí. Nikdo ji nepřijme jako zástavu. Žádná banka tak nedá farmáři úvěr na traktor či jinou techniku. Už teď vlastně skončili.

Pak vznikne otázka, co s úvěry, které už byly v minulosti poskytnuty. Co bude s dluhopisy, které farmy vydaly? Investoři jsou v Africe vystaveni novým nejistotám. Mnoho úvěrů se bude muset odeslat. To bude rána pro bankovní sektor a následně celou ekonomiku.

A může být i hůř. JAR půjde nejspíš zimbabwskou cestou. V Zimbabwe nejprve vyhnali bílé farmáře, aby následně produkce kukuřice, která je v jídelníčku tamních obyvatel nejpodstatnější potravinou, poklesla o 60 %. Ekonomika se dostala do rozkladu, což vyústilo v ohromnou nezaměstnanost a hyperinflaci. První, co mi prodavači v Zimbabwe nabízeli jako suvenýr, byla jejich měna, než přešli na americký dolar. Přeci jen bankovka s nominální hodnotou 100 miliard je kuriózní. Koneckonců jedním z argumentů, který nakonec Austrálie použila k tomu, aby nepřivolala davy imigrantů z JAR se statutem uprchlíka, bylo, že se bojí, aby odchod bílých farmářů nevyvolal v JAR hladomor jako v Zimbabwe.

V Zimbabwe už svou chybu pochopili. Hlad utlumil rasismus a Zimbabwe nyní oficiálně žádá bílé farmáře, aby se vrátili a zase hospodařili na farmách, které byly původně jejich. Tentokrát by však hospodařili na půdě, kterou by jim stát pronajal na 99 let. Myslím, že tuto „lákovou“ nabídku přijme po předešlých zkušenostech jen idiot.

Mnozí běloši v Africe mají strach, že zemědělskou půdou to jen začíná. Podle nich přijdou časem běloši o všechny nemovitosti. Oficiálně se o tom zatím však nemluví a jsou to jen spekulace. V každém případě mi to připomíná situaci v Německu před druhou světovou válkou, kdy začal být postupně ztrpčován život Židům. Pouze část z nich závčasem prozřela a emigrovala.

A tak jsem se ptal Jihoafričanů, na co čekají. Proč už nejsou ze země pryč? A opět mi připomínali Židy a období před válkou. Mnozí totiž věří, že to nakonec nebude tak hrozné. Jiní říkají, že přece neodejdou ze země, kde žijí po tři nebo čtyři generace. Nepovažují se za Evropany, ale za Afričany.

Můžeme jen doufat, že tentokrát to skončí lépe. Doufat však není totéž co věřit.

Mám obavy, aby se podobnou cestou jednou nevydaly ještě další země Afriky. Okrást legálně bohaté farmáře je totiž líbivé. Alarmující na tom je fakt, že JAR je relativně bohatou a vyspělou zemí. Zatímco Čína dnes Afriku ekonomicky kolonizuje, Evropa se ji snaží ekonomicky povznést, ale bez onoho kolonizačního nádechu. Jednoho dne bude i zbytek Afriky vyspělý jako JAR. Možná, že právě to bude roznětkou k tomu, aby i v dalších zemích Afriky proběhl ten samý proces. Jednak to bude mít obrovské důsledky pro Afričany všech barev, jednak i pro okolní svět: Evropa o své investice v takovém případě přijde mnohem snadněji než Čína. A to ani nemluví o tom, že díky migraci problémy Afriky budou jednou i naše.